

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: J. J. Cipo
Cím:

Forrás: Pesti Napló

Bp.

1918. dec. 28.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.54

Hely

Idő

"1918"

Személy

Cipő

A Podmaniczky-utca negyvennégyes számú házában nagy tábla: *Ingyenkenyér*. Két boltajtó, előtte nagy és széles csoportban fiatal emberek. Kopott ruhás fiatal lányok, önkéntesek, hadnagyok, főhadnagyok, szemüveges civilek, a villanyosból riadt rémülettel néz le rájuk minden ember, menyinyi embernek és ilyeneknek kell ingyenkenyér? A nyitott ajtón át bemegyek a bolt helyiségbe; üvegfallal kettéválasztva, előtte kétoldalt fölfelé lejtő hidlás, itt szoktak sorjába kenyérért állani. Most is teli van, csak a közönség itt se a régi, nem nincsen özvegyasszonyok, árvák és munkátlanok, egyetemi hallgató aki itt van majd valamennyi, kerükben index, jegyzetes füzet. Nem kenyérért jöttek, a kenyérsztás megszűnt, ki tudja, miért, tán nem érdemes eljönni érte, tódulnak az ablakhoz, ahol sorszámos jegyet adnak ki ezzel kell bemenni a bolt másik ajtaján, itt cipőt oszt ki a Magyarországi Szimbolikus Nagypáholy. Az ajtó előtt egymás mellett medika külsejű lányok, hadnagyok, főhadnagyok, a hetvenes sorszámnál tartanak és most az övéké következik. Szigorúan vigyáznak a sorszámbetartására és mindegyik kezében tartja a negyven koronát, mert — hogy többnek is jusson — ennyiért adnak odabent egy pár cipőt. Átfurakodom a sorukon, nagyon haragusznaak, azt mondja az egyik, némelyik nem tud várni. Hányas a sorszáma, kérji. Ötös, mondom, még tegnapi. A boltban annyi cipő, amennyit az utolsó esztendőben nem látott az ember tíz pesti boltban. Hat nyolc lány és fiú ül a székeken, próbálják a cipőket, egy fehérbajuszu öreg ur, az akció vezetője szolgálja ki őket, cipővel és szóval egyformán. — Mit, mondja egy diáknak, magának reszeltorru kell? Más nem is jó. És ha nincs re-

szeltorru. Na, itt a reszeltorru. Negyvenkettes. Magának, fiam, harminchetes lába van, ha én azt mondom magának, hogy harminchetes lába van, akkor harminchetes lába van. Huzza csak föl, fiam. Gombos kell. Na. Itt a gombos. Más nem is jó magának, csak a füzös. És ha nem adok füzöst. Véletlenül van füzös. Jóvan, jóvan, csak ne köszönje. Egy csunya kis fekete lány egyszerre sirva fakad, hogy ő mért nem kap cipőt. Mert nincs jogigénye rá, felelik neki. A kis nő pityere, mér nem? Mert maga fiam nem egyetemi hallgató, nem tanító, nem tanítónő, nem magánhivatalnok, maga iskolás. A kislány kimegy és bejön az anyjával, hogy az tanítónő. A fehérbajuszu bácsi engedékenyen mondja, ha akad, adunk és már adja is. Nem kell mindjárt sirni. Hárman kapják meg egyszerre a cipőt és fönt is hagyják. A régit beteszik a skatulyába és mennek föl dr. Welleszhez, nála kell fizetni. Tudja, kitől kapja, kérji; tudom, választolja valahány. És meghajtkák magukat elegánsan. A doktor meséli, hogy az akció főnmállása óta ötezer cipőt adott ki, eleinte mindenkinek, akinek kellett, de sokan eladták. Most már csak egyetemi hallgatók kapnak, tanítók, tanítónők, négyezer korona fizetésen aluli tisztviselők. Szóval azok, akiknek nincs cipőjük és ez akadályozza őket hivatalukban. Máskor csak kétszer hetenként van osztás, most minden nap, mert aki hazamegy szegény diáklány, hadd menjen új cipőben a helyi korzón. Mi-

denki kap, aki igazolja, hogy tényleg nincs cipője, negyven koronát fizetnek érte, hogy mégis fizessenek, csupa önértékből is, aztán meg így többnek jut. Közben egyre jöttek, az ajtónál szőlították az új számokat, a jó nagy raktár szépen és boldogan ürült. Amikor kimentem, egyik lány kérdezte, mért nem kaptam cipőt, azt feleltem, hogy nem akartak a ini. Nagyon szomorú lett és el akarta kérni a sor-

számomat. Mondtam, az sincs. Még soká elvegyültem a csoportok között, megfigyeltem, de egy se beszélt arról, hogy neki cipő kell és nincs módja venni, most jó, hogy végre kap, vagy ez sincs, vagy az sincs. Arra gondoltam, hogy csoportjuk tulajdonképpen egy könyvcsepp, ami tarkán fénylik, hogy ne lássék annak és amikor eljöttem, találkoztam egy technikus ismerőssémmel, aki egy vagyonos vidéki fakereskedő fia, kérdeztem hová megy, azt válaszolta, hogy cipőt kérni.